

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ZÁŘÍ 2018

Sv. Řehoř Veliký, detail oltářní mozaiky v hejčínském kostele (foto F. Kotek)

ÚVODNÍ SLOVO

I když do školy chodí jen děti, studenti a učitelé, přece i my ostatní vnímáme čas prázdnin jako jiný než zbytek roku. Tento čas teď končí, atmosféra září je už odlišná.

Když stojíme na pomezí obou těchto období, nabízím nám, abychom se ještě ohlédli zpět. Někteří jste cestovali hodně daleko, někteří jsme se setkali s přáteli nebo příbuznými, se kterými se vidět máme možnost jen zřídka. Odpočinuli jsme si nebo jsme i vykonali kus práce, na kterou v průběhu roku není čas. Co nám přineslo letošní léto? Co nám vzalo? Vidíme Boží pomoc a děkujeme za ni? Byla by škoda nechat se hned zas jen zavalit dalšími starostmi.

Text karmelitánské řehole obsahuje právě pro toto období roku nenápadnou inspiraci. Svátkem Povýšení svatého kříže 14. září začíná období postu, které končí až o Velikonocích. Prvotně se jednalo o půst újmy (večeře v těchto měsících nebyla, nebo byla velmi prostá). Přijměme to jako podnět, abychom i my začali novou etapu, v níž po letním cestování a oddechu opět bude mít své místo prostá skromnost, sebekázeň, ochota ke službě. I když samozřejmě prvním přikázáním je přikázání lásky. K ní nás vše ostatní má uschopňovat.

P. Gorazd

SVĚTEC MĚSÍCE

*Dne 3. září v liturgickém kalendáři najdeme památku **svatého Řehoře Velikého** (asi 540 – 604), který bývá řazen mezi čtyři velké západní církevní Otce. Při pohledu na oltářní mozaiku hejčínského kostela se nabízí příležitost ke krátké meditaci nad slovy tohoto velkého světce.*

Z komentáře svatého papeže Řehoře Velikého ke knize Job (Lib. 1,2.36: PL 75, 529–530.543–544)

Člověk bezúhonný, poctivý a bohobojný

Někteří lidé jsou tak prostí, že nevědí, co je správné. Ale tím se vzdalují od nevinnosti skutečné prostoty a nemohou dosáhnout opravdové poctivosti. Neboť když se nedovedou zabezpečit opravdovou poctivostí, nemohou si v prostotě ani uchovat bezúhonnost.

A proto Pavel napomíná učedníky a říká: *Přeji si, abyste byli zběhlí v dobrém, ale nezkušení ve zlém.* A dále říká: *Přestaňte být co do soudnosti jako malé děti! Co se týká špatnosti, v tom ať jste jako nemluvnata.*

Proto také sama Pravda přikazuje učedníkům: *Budte opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice.* Obojí tak nutně spojil v jediné napomenutí: aby zchytralost hada podpořila bezelstnost holubice, a naopak prostota holubice aby mírnila hadí lstivost.

Proto Duch Svatý nezjevil lidem svou přítomnost jen v podobě holubice, ale i ohněm. Holubice totiž znázorňuje prostotu, oheň horlivost. Ukazuje se nám tedy v holubici i v ohni: neboť ti, kdo jsou plni Ducha, stojí ve službách mírnosti a prostoty, ale s horlivostí a přímostí vzplanou proti hříšníkům těch, kdo páchají zlo.

Člověk bezúhonný, poctivý a bohobojný se varuje zlého. Každý, kdo směřuje k věčné vlasti, žije nepochybně jako člověk bezúhonný a poctivý. Bezúhonný v jednání, poctivý ve víře; bezúhonný v pozemském dobru, poctivý ve vznešených věcech, které zakouší v hloubi srdce. Někteří lidé totiž nejsou bezúhonní při konání dobrých skutků, protože za ně nehledají vnitřní odměnu, ale vnější uznání. A proto správně říká moudrý muž: *Běda hříšníku, který kráčí po dvou cestách.* Po dvojí cestě vchází jako hříšník ten, kdo sice svými skutky koná něco Božího, ale jeho smýšlení je světské.

Dobře je také řečeno: *Člověk bohobojný se varuje zlého.* Neboť svatá církev vyvolených začíná cesty své bezúhonnosti a poctivosti bázní, ale dovršuje je láskou. V církvi svaté platí,

že se zlem se zásadně rozejdeme tehdy, když se z lásky k Bohu rozhodneme, že již nechceme hřešit. Zatímco když konáme dobro spíše ze strachu, ještě jsme se se zlem zcela nerozešli. Hřešíme totiž už tím, že bychom rádi hřešili, kdyby to bylo bez trestu.

Když se tedy říká o Jobovi, že se bojí Boha, správně se také uvádí, že se vyhýbá zlu. Protože následuje-li po strachu láska, potom vinu, která zůstává v mysli, potlačí zamýšlené předsevzetí.

Z Denní modlitby církve, 8. neděle liturgického mezidobí

POZVÁNKA DO KAPLE PANNY MARIE

Chvála Ing. arch. Tomáši Černouškovi

„Ustavičně budete hledět, a nevidíte.“ (Mt 13,14)

Ing. architekt Tomáš Černoušek je autorem obětního stolu i ambonu v naší kapli. Krásného, bílého, zlatými pruhy zdobeného prostorného obětního stolu. Je také autorem interiérů četných chrámů nejen v naší arcidiecézi. Nedávno jsme viděli poutní chrám Panny Marie Pomocné – Mariahilf – ve Zlatých Horách.

Někdy v červnu bylo čtení z první knihy Královské, z 18. kapitoly.

Izraelský král Achab obvinil Eliáše, že uvádí Izraele do zkázy. Eliáš se brání, že do zkázy je uvádí ne on, ale právě král Achab se svou manželkou Jézabel, protože opouští Hospodinova přikázání a chodí za baaly. Eliáš vyzve Achaba, aby shromáždil na horu Karmel celý Izrael i čtyři sta padesát Baalových proroků a čtyři sta proroků Ašeřiných. Tam osloví Eliáš shromážděný lid, aby se rozhodli: je-li Hospodin Bohem, ať jej následují, jestliže Baal, ať jdou za ním („*Jak dlouho budete poskakovat na obě strany?*“), a navrhne, ať obětují Baalovi, kusy býka ať položí na dříví, ale oheň ať nezakládají. Totéž udělá i Eliáš. Který bůh odpoví ohněm, ten je pravý Bůh. Připravili tedy oběť, celé dopoledne vzývali Baalovo jméno, on však neodpověděl. Odpoledne začal s obětí Eliáš. Opravil pobořený Hospodinův oltář, vzal dvanáct kamenů podle počtu kmenů synů Jákoaba. Narovnal dříví, rozsekal býka na kusy a položil na dříví. Potom ještě rozkázal, aby třikrát čtyřmi džbány vody polili zápalnou oběť i dříví. Prorok Eliáš přistoupil a vzýval Hospodina. Hospodinův oheň spadl na zápalnou oběť, strávil ji i dříví, vodu vysušil. Všechen lid volal: „Jen Hospodin je Bůh!“

Otec Marian v následné homilii položil otázku: „Co je v chrámě nejvýznamnější?“ Uvažovali jsme: svatostánek. Před ním každý poklekne. Ano, je hodný úcty, uchovává svátostné Tělo Páně, ale na obětním stole je přinášena oběť Hospodinu.

V té chvíli se moje myšlenka vrátila k jednomu detailu ve čtení, totiž že Eliáš vzal dvanáct kamenů, a já jsem prohlédl a uviděl, že obětní stůl v naší kapli je složený z dvanácti kvádrů, po třech na každé straně, vždy oddělené zlatými pruhy. Přijďte do kapse, abyste se přesvědčili! A proto tedy chvála Ing. arch. Čer nouškovi za tento detail na obětním stole.

František Červenka

MINIANKETA

*S koncem letošního roku bude ukončena také naše minianketa. Jedněmi z posledních respondentů jsou po dlouhá léta aktivní farníci manželé **Miloš** (58 let, chemik – úpravář vody) a **Blanka** (54 let, ošetřovatelka v hospici) **Jemelkovi**. Mají slovo.*

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

Miloš: Neustálé proměny a přitom stálost. Žijeme v Hejčíně 35 let a za tu dobu se tu vystřídalo více kněží než ve většině jiných farností. Přitom díky tomu, že jsou všichni karmelitáni, je zde stálost a kontinuita. Každý z bratří karmelitánů přinesl do Hejčina a ostatních našich farností něco nového, co nás obohatilo. Asi nejviditelnější je příliv mladých rodin s malými dětmi. V roce 1987 jsme byli se třemi malými dětmi v kostele za exoty a děti nesměly ani pípnout. Dnes je na „desáté“ živo někdy až příliš, ale při troše tolerance a ohleduplnosti se to dá zvládnout s klidem.

Blanka: Už jsme s Milošem pamětníci. Do této farnosti jsme přišli na podzim 1983 jako mladí manželé. Zažili jsme ještě P. Poláška. Po jeho smrti se mohlo klidně stát, že do farnosti bude kněz docházet pouze v neděli a fara zůstane neobsazena. Takže to, že do naší farnosti přišli v roce 1990 karmelitáni, považuji za zázrak a myslím, že za něj můžeme pouze děkovat. Karmelitány mám ráda pro jejich duchovní hloubku a opravdovost.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Miloš: Kdyby se časem podařilo přestěhovat farní kafe do místnosti nad sakristií. Je tam lepší zázemí, lidé by se mohli posadit a hlavně „zima se blíží“. Obávám se ale, že by ostýchavější farníci odešli z kostela rovnou domů. Jedině, že bychom jako cimrmanologové zamykali hlavní vchod (úsměv). Moc by

mě potěšilo, kdyby si stále více lidí uvědomovalo, že farnost je jako rodina. Když jsme malé děti, bereme za samozřejmost, že je o nás postaráno, ale později bychom se měli zapojovat do chodu domácnosti podle svých sil a schopností. To samé platí i ve farnosti.

Blanka: Možná k tomu časem dojde, ale s přibývajícími rodinami a jejich dětmi by nebyla marná alespoň jednou do měsíce dětská mše svatá. Myslím i na rodiče, kteří odejdou s Cherubínkem, nejsou účastni celé mše svaté.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Miloš: Dokud jsem na ty malé blešky viděl, četl jsem jako o závod, třeba i tři knihy současně. Teď už je to horší a čtu velice málo. Ale o to více poslouchám načtené knihy nebo rozhlasové hry. Protože se však snažím při poslechu i něco dělat, vyhledávám spíše méně náročné tituly. V poslední době se mi líbila „Chatrč“ od Paula Younga nebo „Poslední aristokratka“ od Evžena Bočka.

Blanka: Už od mládí mám ráda životopisy lidí, kteří nechali vstoupit Boha do svého života. Moc se mi líbila kniha od Héléne Monginové „Rodiče Terezie z Lisieux“ nebo kniha „Světlo a stín“ od Wladysława Kluze. Je to paralela životů sv. Maxmiliána Kolbeho a Rudolfa Hösse, velitele koncentračního tábora v Osvětimi. Ještě jedna kniha mě zaujala: od současně žijícího kněze Mariána Kuffy „Kazatelna život aneb v nebi najdeš prostitutky, vrahy i zloděje“.

Kdo je váš oblíbený světec a proč?

Miloš: Svatý Josef. Je to můj křestní patron a děda i tatínek byli také Josefové. Svatý Josef je pro mě světce pro dnešní dobu. Žil s Bohem a pro Boha a to tím nejjednodušším způsobem – plnil své stavovské povinnosti, jak nejlépe uměl, a z obyčejného rodinného života udělal svátost se vším všudy.

Blanka: Určitě je mi sympatická spousta svatých, ale nejoblíbenější světice je pro mě Terezie z Lisieux. Každoročně se

těším na její svátek a na citát, který si vyberu a který mě pak provází po celý rok. A proč? Protože věřím, že se tam za mou maličkost u Boha přimlouvá a pomáhá mi na mé životní cestě.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

CYKLOPOUŤ 2018

Je těžké popsat osobní zážitky s Bohem a samého se sebou. Kvůli tomuto setkávání však máme modlitbu, adorace, duchovní cvičení, běžný všední život a ... mimo jiné – cyklopout'.

Pokusím se s vámi podělit alespoň o pár postřehů z této akce.

Jeli jsme trasu Olomouc – Svatý Hostýn – Vsetín – Lidečko (hrob otce Aloise, bývalého kněze této farnosti a karmelitána) – Karolinka (kostel zasvěcený Panně Marii Karmelské) – Velké Karlovice – Turzovka – Drahotuše – Olomouc. Za pět dní jsme najeli 350 kilometrů a nastoupali 5 kilometrů. Většinu času nám příjemně přšelo, což bylo mnohem lepší a příjemnější, než vedra, která byla v následujících dnech (s tímto mým názorem na déšť však někteří nesouhlasili). Náš denní rychlostní průměr byl okolo 16 km za hodinu, tedy klidné a pohodové tempo. Kopce, kterých jsme se obávali, se nakonec ukázaly horší na mapě než ve skutečnosti.

Díky našemu kostelníkovi, panu Josefu Pěničkovi, který s námi jel autem jako doprovodné vozidlo, jsme měli jistotu suchého převlečení a na kole jsme si mohli vézt jen to nejnnutnější na každý den.

Již při přípravě této akce, plánování trasy a shánění ubytování jsem se setkal se spoustou ochotných lidí a při osobním setkání se ukázalo, že skutečnost je mnohem, mnohem lepší. Kněží a lidé, kteří jsou tu pro lidi, kteří vědí, komu slouží a o kom svědčí svým slovem i životem, kteří jsou ochotni se postarat i o úplně cizí lidi. I setkání s lidmi na poutní cestě je „takové jiné“. Napadla mě cestou i taková myšlenka: Chcete slyšet pozdrav? A to i od úplně cizích lidí? Vezměte si na záda batoh nebo sedněte na kolo a vyjeďte ven mimo město – a uslyšíte (alespoň občas). A od lidí nejenom uslyšíte pozdrav...

Odvahu vykročit, popřípadě vyjet přeje

Jiří Hubička

* * *

První den naší cyklopouti jsme prožili jedno moc krásné a nečekané setkání. Na Svatý Hostýn jsme dojeli ještě za sucha, ale hned poté, co jsme se v bazilice pomodlili, začalo vydatně pršet. Šli jsme tedy podle plánu do restaurace na oběd a doufali jsme, že se mezitím mraky roztrhají a vysvitne sluníčko. To se

ale nestalo, a tak jsme po obědě chtěli nechtěli museli nasadit pláštěnky a vyrazit do deště. Během krátké chvíle nám v botách čvachtala voda, ale co se dalo dělat? Šlapali jsme směrem ke Vsetínu.

Když jsme zrovna šlapali do jednoho prudšího kopce, všimli jsme si, že nás předjelo auto, zastavilo kousek před námi na odpočívadle a z něj vystoupili dva muži – jeden starší a druhý mladší s kolárkem. Vypadalo to, že se nás chtějí zeptat na cestu. Pozdravili jsme „Chvála Kristu“ a oni se nás ptali, kam jedeme. Když jsme řekli, že na Turzovku, dojalo je to. Byli totiž ze Slovenska. Řekli nám, že si nás všimli už na Hostýně a řekli si, že jsme určitě poutníci, proto nás také zastavili. Podarovali nás tatrankami a dost dlouho si s námi povídali. Byli to otec se synem – knězem. V autě měli nemocnou maminku, kterou jsme také pozdravili. Mladý kněz nás poprosil, abychom se za ně na Turzovce pomodlili – a dodal: „A za mě, abych byl dobrým knězem.“ Na závěr setkání nám dal požehnání.

Bylo to nečekané a silné setkání – po celou dobu hustě pršelo a oni vyšli z auta jen tak bez deštníku a za tu chvíli pořádně promokli, ale nevadilo jim to. Všichni jsme byli naplněni Pánovou radostí.

Vzpomněla jsem si, že když jsme ten den ráno začínali v Hejčíně mší svatou, otec Gorazd nám také požehnal a vyjádřil

prosbu, abychom byli cestou Pánovými svědky.

Když jsme pak dorazili na Turzovku, prožili jsme krásnou chvíli společné modlitby před svatostánkem – a nezapomněli jsme se pomodlit za tohoto mladého kněze a jeho rodiče.

Alena Rosová

Jedu na pouť. Jedu sice ne-
zvykle na kole, ale jede nás
více. Bude to krásná pouť.

„A kam jedete?“ ptal se
známý. „Na Turzovku. Prosit
o spásu a obrácení českého
národa!“ – „Co říkáš? Obrá-
cení? Lidi neobrátiš. Národ
je prolezlý zlem. Beznaděj-
ná bitva.“ Zamyslel jsem se.
Pane, opravdu je to s námi
tak zlé? Že nemůžeme ani

zvednout hlavu a podívat se ti upřímně do očí? Nu což. Asi je
ta pouť nezbytná. A to jsme ještě nevěděli, že bude pokáním za
hříchy. Ne národa. Ale naše. Aha? Tak tak to je. Příteli! Už jsem
to pochopil.

A tak přišel den odjezdu. Otec Gorazd prosil, my jsme prosili.
Prosby za národ, vlastně za nás, tiše plynuly sobotním ránem. So-
botní mší. „Pane, proměň nás. Pomoz nám na naší cestě. Ať se pro
nás stane něčím, co nás povede k tobě. Jedeme k Panně Marii.“

„Národ nezměníš“ – znělo mi v uších. Kde bychom měli za-
čít? Nač máme? Kdosi mi poradil, že u sebe. U sebe? Národ
nezměníš. Ale změň sebe. Uvidíš tu dřinu. **Změníš-li sebe,
změní se národ.** Tak toto poselství vezu na Turzovku k naší
Panně Marii. To je ono.

Každých dalších a dalších deset kilometrů, každodenní pout-
ní mše, přivaly deště, zima, mokro v botách, vše dobré i zlé.
A již stojíme v prázdné lodi kostela Panny Marie Pomocné.
„Paní naše, Maminko naše, tady jsme. Vidíš nás? Ty víš a vidíš
do našich srdcí. Ty jsi na toto místo sestoupila, abys změnila lid.
My jsme přišli sem za tebou, abychom změnili jen sebe.“

Moji drazí, předali jsme poselství. Tam nahoře to byl jeden
z nejsilnějších zážitků setkání s Bohem. Byl tam totiž s námi.
Amen.

Oldřich Chytilík

POUTNÍKOVY ZÁPISKY

LITMANOVÁ 3. – 6. 8. 2018

Pátek 3. 8. 2018

17.30 – odjíždím vlakem z rozpálené Olomouce. LEO Express je pohodlný vlak, ale když stojí ve stanici, tak patrně vypíná klimatizaci. V Hranicích stojíme jen o minutu či dvě více než obvykle a ve vlaku ihned začíná být nesnesitelně. Přemýšlím, proč jsem si přibalil větrovku, když bude určitě naprosto zbytečná. A ty dlouhé kalhoty tahám v batohu také zbytečně.

21.15 – jsem v Popradu a čekám na vlak do Starej Ľubovně. Tady se vždy rád dívám na Tatry. Pokaždé mne ohromí majestát těchto hor. Skalní štíty mizí pomalu ve tmě a v jejich údolích kmitají drobná světla.

22.15 – vlak do Ľubovně.

23.10 – nádraží Stará Ľubovňa. Lidé z vlaku se rychle rozejdou do všech stran, zůstávám sám. Pouličních světel je tu o mnoho méně než u nás. Vyrážím do Litmanové, na horu Zvir je to asi 13 km. Kousek za městem mne ohromí hvězdná obloha. Mléčná dráha je nádherná.

23.30 – Jarabina. Ušel jsem sotva 1 km a zastavilo auto a svezli mě místní lidé do Jarabiny. Za vesnicí na vrcholu kopce se krátce zastavuji u kříže. Nad hřebenem hor na východě právě vychází měsíc. Vyrazit dolů z kopce se mi moc nechce. Je tam úsek cesty, kde je silnice blízko lesa, a bojím se medvědů. Chvilí čekám a poslouchám, jestli nepojede nějaké auto. Je ale naprosté ticho, a tak vyrážím a nořím se do lesa, do tmy. V takových chvílích se člověk modlí úplně jinak než obvykle.

Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť.

Sobota 4. 8. 2018

0.20 – Litmanová. Když jsem z lesa vyšel, zastavilo mi auto. Samo od sebe, aniž bych na něj mával. Mladý muž se vracel z práce a vzal mě do Litmanové. Na horu Zvir už je to jen 45 minut.

1.10 – hora Zvir – jsem v cíli. Celý poutní areál je ponořen do tmy a je tu naprosté ticho. Jen zvuky zvířat z lesa. Nejdříve jsem si myslel, že jsem tu sám, ale pak jsem si všiml světla v kapličky zjevení. Vejdu dovnitř a pozdravím dvě paní, co se tu modlí.

Také se modlím před lavičkou a svatostánkem, toto je velmi požehnané místo. Nad lavičkou je nápis:

Tu na tomto mieste sa od 5. augusta 1990 do 6. augusta 1995 zjavovala Panna Mária ako Nepoškrvnená Čistota sediac na tejto lavičke.

2.05 – zalézám do spacáku. Všiml jsem si, že tu jsou ještě dva další spáči, takže dnes v noci tu nebudu úplně sám. Usínám téměř okamžitě s pohledem upřeným na krásu Mléčné dráhy, která je tady na hoře, jak se zdá, jen kousek nad lesem a stromy.

6.30 – vstávám. K ránu kolem 4. hodiny mi byla zima, a tak jsem se zabalil i do větrovky. Ani teď není zrovna teplo, a tak vytahuji i kalhoty. Na celé hoře je už rušno. Přicházejí první poutníci. Jdu znovu do kapličky zjevení – dokud to ještě jde.

8.30 – začíná se zpovídat, stavím se do fronty, dokud je jen krátká. Panna Maria říkala, že aby člověk mohl pouť dobře prožít, musí jít ke zpovědi. Po zpovědi je opravdu všechno hezčí, světlo je všude, i v mém nitru. Pak jdu na kafe za Jožkou. Jožo je poustevník, který tu na hoře žije – Strážce hory.

Niektorí ľudia si Pána Boha predstavujú ako sudcu, no nie je tomu tak, lebo On je dobrý, a milosrdný Otec neba i zeme.

10.00 – modlitba svatého růžence.

10.30 – liturgie – tak po nějakém čase jsem zase na východní liturgii, a je to osvěžení.

Myšlenky z kázání:

„Pán nám dal přikázání: miluj Boha, miluj bližního a miluj sebe. Kdo nemiluje Boha, nemůže milovat sebe, kdo nemiluje sebe, nemůže milovat ani bližního.“

„Pokusení být jako Bůh se projevuje v tom, že lidé si sami určují, co je a co není správné.“

„Byl jsem navštívit svého kamaráda v Kalifornii, který je také řeckokatolický kněz. On je tam nyní v takovém postavení, že nesmí při mši kázat. Prý je netolerantní. Pracuje tam také na katolické škole. Tam se děje například to, že dvanáctiletý chlapec přijde do školy a řekne svému učiteli, že chce, aby mu ode dneška říkal »Natašo«. A celá třída povstane a začne tomu chlapci tleskat...“

12.15 – obědvám a odpočívám. Hora je plná lidí. Do kapličky zjevení se stojí fronta.

15.00 – modlitba korunky k Božímu milosrdenství.

15.30 – poslouchám svědectví řeckokatolického kněze Romana a jeho manželky (řeckokatolíci se mohou před kněžským svěcením oženit).

Poznámky ke svědectví:

„Byl jsem jako kaplan ve válce na Dombase, viděl jsem mladého chlapce, jak mu během půl minuty zešedivěly všechny vlasy na hlavě. Ti, co přežili, se potýkají s následky: alkoholismus, drogy, deprese, sebevraždy. Válkou může bez úhony projít jen věřící člověk.“

Manželka kněze: „Pro ženu kněze je nutné, aby se setkala s Kristem. Teprve po tomto setkání s Ním přestane sloužit z povinnosti a začne sloužit s radostí a z lásky.“

18.00 – liturgie – mši slouží prešovský arcibiskup metropolita Ján Babjak SJ, slouží se ve staroslověnštině.

20.00 – večeře – Jožo uvařil polévku, povídá mi o zbrusu novém slovenském poutním místě – hoře Butkov a jak je do toho zainteresovaný P. Elias Vella.

20.30 – hora je plná starých, mladých a dětí. Často jsou tu celé rodiny napříč generacemi. Katecheze Maxe Kašparů na téma „Víra a odvaha“.

Některé myšlenky:

„Mám rád toto místo. Rád na Zvir jezdím.“

„Minulost je třeba svěřit Božímu milosrdenství, budoucnost Boží prozřetelnosti a přítomnost je jediné místo, kde se mohou setkat s Kristem.“

23.00 – chtěl jsem jít ještě na křížovou cestu, ale přemáhá mne únava. Lezu do spacáku. O půlnoci ještě začíná další liturgie a po ní celonoční adorace.

23.15 – větrovku si oblékám hned, na hlavu kapuci a šátek. Jen lituji, že jsem si nevzal žádné ponožky. Usínám okamžitě s pohledem na zповědnice. Stále se ještě zpovídá, ve frontě je asi 10 lidí.

Neděle 5. 8. 2018

6.30 – probouzí mne hukot silného větru. Žene se bouřka. První pohled po probuzení patří Ježíši v monstranci. Hora je plná lidí a další přicházejí ve velkém počtu. Do kapličky zjevení je fronta.

6.45 – vracím se z umývárny a začíná přšet. Kněz se modlí na závěr adorace žalmy a další modlitby. S ním se modlí množství lidí pod deštníky či pláštěnkami. Choulím se pod deštníkem a modlím se také.

7.45 – svátostné požehnání a konec adorace. Hned poté přestává přšet, nebe se projasňuje.

8.00 – Akatist k Přesvaté Bohorodičce – nádherná modlitba.

8.45 – katecheze na téma jubilea řeckokatolické církve na Slovensku. Je to církev mučedníků.

9.30 – svatý růženec – zamyšlení s vizionářkou Ivetkou.

Některé myšlenky:

„Modlitba je událost v srdci.“

„Dnes před 28 lety (5. srpna 1990) jsme s Katkou poprvé uviděly Pannu Marii. Tato událost v nás obou vyvolala velmi silný pocit, že se musíme polepšit. Nevěděly jsme ani, v čem se chceme polepšit, ale rozhodně jsme se chtěly polepšit. Dlouho jsem přemýšlela, co bylo příčinou této naší touhy po polepšení. Až po letech jsem si uvědo-

mila, že to bylo Mariino přijetí nás samotných. Přijímala nás a milovala takové, jaké jsme byly. Bez výhrad, bez podmínek.“

10.30 – začíná slavnostní liturgie letošní hlavní pouti, bohoslužbu přenáší Slovenská televize. Hora je plná lidí, odhadem asi 10 000. Ve všech 12 zpovědnících se zpovídá. Fronta ke zpovědi je dlouhá asi 80 metrů a fronta do kapličky zjevení je snad ještě delší. Mši slouží vladyka Ján Babjak, kázání má kardinál Jozef Tomko. Koncelebrují ještě biskupové ze Srbska, Mukačeva, Spiše a Prahy a dalších asi 20 kněží.

Některé myšlenky:

„Úloha ženy – přináší rodinné teplo, citlivost, přirozenou pozornost hlavně vůči trpícím a chudým. Nazaretské děvče, Pan-
na Maria, Matka Boží i Matka naše je nejvyšším vzorem ženy, která spojuje dobré vlastnosti Marty i Marie.“

Na závěr slavnostní liturgie vladyka Ján Babjak děkuje kněžím, kteří dnes celý den zpovídali, a dodává: „Podstata této slavnosti je, že vy sem přinesete svoje hříchy a tyto hříchy zde zanecháte a přijmete Krista do svého srdce.“

22.00 – Stará Ľubovňa – odjíždím vlakem do Popradu.

23.15 – Poprad.

Pondělí 6. 8. 2018

5.30 – Olomouc – vystupuji z vlaku. V ulicích je už rušno, lidé míří do práce. Vzpomínám na sv. Jana Pavla II., který s lítostí mluvil o tom, že církev dýchá jen jednou plící. Tou chybějící plící myslel východní spiritualitu – křesťanský Východ. Jsem vděčný, že díky Litmanové se alespoň občas mohu nadechnout oběma plícemi.

Ďakujem vám, že ste sem prišli, nech ste sem prišli s akýmkoľvek úmyslom. Prosím, darujte mi vaše problémy a starosti, lebo iba Boh vás vie od nich oslobodiť.

Milan Šumpík

BENEFIČNÍ KONCERT NA OPRAVU HEJČÍNSKÝCH VARHAN

Sobota 22. září 2018 v 18 hodin
v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ÚČINKUJE

Karel Martínek – varhany

PROGRAM

J. S. Bach:

Fantazie G dur BWV 572

Chorálová předehra „Nun komm der heiden Heiland“ BWV 659

Louis Vierne:

Preludium a Katedrály z 24 fantazijních kusů

Théodore Dubois:

Toccata G dur

Jehan Alain:

Visutá zahrada
Litanie

Karel Martínek:

Improvizace

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:

Pravidelné mše svaté nebudou **v sobotu 8. září** a **v pátek 28. září**.

Cherubínek se po prázdninách opět bude věnovat dětem při každé nedělní mši svaté v 10 hodin během bohoslužby slova.

Modlitby matek probíhají každé pondělí od 18.30 do 19.15 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela. Setkání jsou otevřená i dalším maminkám. Bližší informace vám může poskytnout Saša Šťastná, tel. 723 606 605.

Každý pátek po skončení večerní mše svaté do 21 hodin je příležitost k **tiché adoraci** v kapli Panny Marie.

Na **opravu hejčínských varhan** je k 15. srpnu z celkové částky 3,522.570 Kč již vybráno **936.081,- Kč**. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat! Za všechny dárce je sloužena jednou za měsíc mše svatá. Nejbližší termín mše svaté je ve středu 5. září v 17.30 hodin a v říjnu pak v neděli 21. října v 10 hodin. Je možné adoptovat konkrétní píšťaly. Rádi na požádání vystavíme potvrzení o daru k daňovým účelům. Připomínáme, že je možné podpořit opravu hejčínských varhan také nákupem v e-shopech, aniž by vás to stálo korunu navíc. Podrobnosti k opravě hejčínských varhan najdete na webových stránkách farnosti www.farnost-olomouc-hejcin.cz nebo na <http://oprava-hejcinskych-varhan.webnode.cz>.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 6. září a v příštím měsíci ve čtvrtek 4. října.

V sobotu 8. září při mši svaté v 11 hodin složí v poutním kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydrří své **první řeholní sliby bratr Dominik Norbert Smeja**, kterého většina z našich farníků zná, protože strávil v hejčínské komunitě a farnosti několik měsíců v období přípravy na vstup do noviciátu. Ten vykonal ve Španělsku v Salamance spolu s několika dalšími novici z jiných zemí. Po složení slibů bude členem hejčínské komunity. Studium teologie na olomoucké univerzitě se bude připravovat na kněžství. Řeholní jméno Dominik si zvolil podle bl. Dominika Metoděje Trčky (1886 Frýdlant nad Ostravicí – 1959 Leopoldov), který byl rodákem z téže farnosti, z níž pochází i on. V sobotu 8. září proto nebude v Hejčíně mše svatá.

V týž den, v sobotu 8. září, složí své **věčné sliby sestra Alžběta Ladnarová**, voršilka. Rozhovor s ní jste mohli číst v minulém čísle Hejčínského oka. Slavnost jejích slibů se bude konat ve 14 hodin ve farním kostele sv. Jakuba v její domácí farnosti v Červeném Kostelci. Bohoslužbu bude možno sledovat živě na webových stránkách farnosti Červený Kostelec. Podpořme bratra Dominika i sestru Alžbětu svou modlitbou.

Dny evropského dědictví se v Olomouci budou konat v týdnu od 3. do 9. září. Významnou součástí této akce jsou **Dny otevřených památek**, které připadají na víkend 8. – 9. září. Na výzvu oddělení kultury Magistrátu města Olomouce se do této akce zapojíme i letos. **Hejčínský kostel** bude otevřený v sobotu 8. září od 9 do 12 a od 14 do 17 hodin a v neděli 9. září od 14 do 17 hodin. Můžete pozvat někoho, kdo nechodí na bohoslužby, ale kostel by si rád prohlédl. Jen upozorňujeme, že nebude přístupná věž kostela. (To je důležitá poznámka, protože výstup na věž mnohdy láká návštěvníky nejvíce.)

Náboženství se bude v letošním školním roce vyučovat takto:

ZŠ Helsinská: od 15.15 hodin buď v pondělí, nebo v úterý (to se ještě upřesní), vyučování začne v říjnu, učí Dagmar Hubičková, e-mail: sspl@centrum.cz.

ZŠ Horka nad Moravou: do uzávěrky Hejčínského oka nebylo ještě známo. Sledujte ohlášky v kostele nebo na webových stránkách farností Horka a Hejčín. Učí Jarmila Vepřková.

Hejčínský kostel, místnost nad sakristií:

1. třída a případně předškoláci (nepředpokládá se, že umějí číst a psát) – úterý od 15 do 15.45 hodin, vyučovat je bude Eliška Kubešová, e-mail: eliska.kubesova@seznam.cz.

2. a 3. třída (Biblické příběhy II) — čtvrtek od 15 do 15.45 hodin, učí Marcela Koupilová, e-mail: marcela.koupilova@seznam.cz.

4. a 5. třída — čtvrtek od 16 do 16.45 hodin; učí Marcela Koupilová (kontakt viz výše).

6. až 9. třída – úterý od 16 do 16.45 hodin; učí P. Gorazd, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz.

Výuka začne v týdnu od 17. září.

Prosíme, přihlaste děti nejpozději do neděle 9. září. Přihlášky jsou v kostele vzadu na stolku. Pokud by v něčem došlo ke změně, ohlásíme ji v kostele a na webu farnosti.

Setkání seniorů proběhne ve čtvrtek 13. září od 10 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela.

Farní spoření a sbírka na opravu varhan se uskuteční při bohoslužbách v neděli 16. září. Na tuto neděli připadá také **Den církevních škol** – modleme se v tento den tedy i za církevní školství.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 18. září v 19.30 hodin.

Římskokatolická farnost sv. Václava pořádá opět **Kurz Alfa**. Jedná se o sérii večerů poskytujících seznámení se základními tématy křesťanské víry. Setkání začíná lehkou večeří, následuje promluva na téma večera a po ní diskuze k tomuto tématu. Vstup je volný. Kurz Alfa je vhodný pro hledající nebo pro již věřící, kteří usilují o oživení své víry. Můžete pozvat někoho ze svého okolí, ideální by bylo, kdybyste na kurz chodili s ním. Setkání budou každou středu od 19. září do 12. prosince vždy od 18.30 do 21 hodin v klášteře františkánek (Akademická ul., Biskupské nám.). Přihlásit se můžete na alfa.olomouc@seznam.cz nebo na telefon 608 491 670.

Podle informací z České biskupské konference je pátek 21. září vyhlášen jako **Mezinárodní den míru**. Tento den v rámci Evropského roku kulturního dědictví proběhne akce „**A zvony zvoní**“, která má za cíl v jeden okamžik rozeznít v celé Evropě co největší počet zvonů jako symbolů míru. Česká biskupská konference rozhodla, že se katolická církev u nás k této akci připojí. Proto se v tento den v době od 18 do 18.15 hodin rozezní kostelní zvony jako připomínka Mezinárodního dne míru.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 22. září od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 21. září v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kostela a v sobotu zbytek. Prosíme o Vaši pomoc. Děkujeme. Příští úklid kostela bude v sobotu 27. října.

V pořadí již třetí **benefiční koncert na podporu opravy hejčínských varhan** se uskuteční v našem kostele sv. Cyrila a Metoděje v sobotu 22. září od 18 hodin. Program koncertu najdete uvnitř zpravodaje.

Potravinová sbírka **Krajíc chleba pro chudé** se uskuteční v neděli 23. září. Výtěžek bude použit na zajištění jídla pro lidi

bez domova v Olomouci. Pomoc může mít finanční i materiální podobu. Sbírají se zejména potraviny na vaření polévek – luštěniny, cibule, brambory, polévkové koření, olej, sůl, ocet, pepř, těstoviny, rýže, mouka, vejce, zelenina (mrkev, celer, česnek apod.). Dále čaj, káva, cukr, sirup, paštiky a jiné konzervy.

V pátek 28. září o **slavnosti svatého Václava** bude v olomoucké katedrále **pontifikální mše svatá** v 10 hodin. Při návštěvě katedrály je možné v tento den (patrocinium kostela) získat za obvyklých podmínek plnomocné odpustky. V Hejčíně v tento den mše svatá nebude, v Horce bude mše svatá jako v neděli, tj. v 8.20 hodin.

V pondělí 1. října v 17.30 hodin bude v kapli Panny Marie mše svatá ze svátku sv. Terezie z Lisieux a po ní bude následovat **modlitba se svatou Terezkou a žehnání růží**. Kdo můžete, přineste si vlastní růži.

Zveme muže našich farností ve dnech 5. – 7. října na **pout' za rodiny do Litmanové na Slovensku** (tradiční název: **Chlapi sobě**). Letos to bude ubytování skautského typu v dřevěnici v horách bez vody (ta je v blízkém potůčku) a elektřiny. V tomto termínu existuje možnost, že si užijeme i sních. *Program:* prožití víkendu na poutním místě na hoře Zvir u Litmanové s Pannou Marií, mše svatá, křížová cesta, modlitba společná i soukromá, možnost svátosti smíření u místních kněží, ticho, hory, příroda, houby, samota, povídání u ohně a mnoho dalšího. Inspirativní svědectví tradičního poutníka do Litmanové si můžete přečíst uvnitř zpravodaje. **Příhlášky a případné dotazy:** Jiří Hubička, tel. 736 458 520.

Setkání nad Biblí s Mariánem Jahodou bude v neděli 7. října v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Setkání budou pokračovat vždy v první neděli v měsíci v týž čas.

Jsou vám k dispozici **úmysly mší svatých** ve zbývajících měsících letošního roku. Je možné si je nechat zapsat v sakristii, nejlépe po mši svaté. K životu katolické rodiny tradičně patří výroční mše svatá za zemřelé příbuzné, na kterou, kdo z rodiny může, přijde. A samozřejmě lze tímto způsobem prosit i za aktuální záležitosti – nejen ve vlastních rodinách.

Vzadu v kostele je stále dostupná k podepsání **Petice na podporu manželství**. Petice získala již víc než 20.000 podpisů. Bližší informace můžete získat na stránkách Aliance pro život www.alipro.cz.

* * *

Informace z Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého:

Zveme všechny na **pout' za víru v našich rodinách**, která se uskuteční v neděli 9. září. Pout' povede od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce. Cesta je dlouhá asi 7 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: na srazu ve 12.45–13.00 hodin před katedrálou nebo asi ve 14.25–14.30 hodin pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) či v 15 hodin na mši svaté v bazilice na Svatém Kopečku.

Bližší informace najdete na www.rodinnyzivot.cz.

Kontakt: Marcela Řezníčková, telefon 587 405 250, mobil 720 110 750, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,

tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 462, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: Daniel Dehner, Jaroslav Franc, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Jiří Popelka.

Tisk Matice cyrilometodějská s.r.o., Olomouc 2018.

Příští číslo: 7. října 2018.